

Ešče sa opítám hájka zeleného,
či on tam nevidel mojého milého.

Čože sa ty, miľá, na milého pítáš,
šak si povedala, že sa naňho hněváš?

Bar som povedala, ale už banujem,
jeho věrnú lásku nikdá nezabudnem.

Nebanuj, má miľá, nemáš co banovať
boľa bys moseľa po svetě vandruvať.

Po svetě vandruvať, trstinu nosiévať,
boľa bys moseľa za nocľah prosievat.

Nebanuj, má miľá, že som si ťa nezaľ,
boľ by ťa miľý Boh riedkú plachtú odiaľ.

S jakú by ma odiaľ, s takú by som boľa
len kebych, Janičko, tvoja žena boľa.

Pojďem do kosteľa, klakněm na koľena
budem prosiť Boha, abych boľa tvoja.

487.

Z Velké.

Mírně.

Ka-te-rin-ko, staň ho-re, Ka-te-rin-ko, staň ho - re,

a tempo

ej, máš ga - lá - nů na dvore, na dvore, máš ga-lá - nů

ritar.

na dvo - re.

[: Katerinko, staň hore, :]

[: Tech na dvori obľejem, :]

[: máš galánů na dvore. :]

[: teba, Janičku, obejmem. :]

[: Co je po tech na dvore, :]

[: Tech na dvori vodičkú, :]

[: šak je Janko v komore. :]

[: teba Janinko hubičkú. :]